

Οι γυναίκες της Πίνδου

https://www.youtube.com/watch?v=eKrkIW_c1jg

Οι γυναίκες της Πίνδου, οι γυναίκες του Πενταλόφου, οι γυναίκες του μόχθου από την πρώτη στιγμή που ξέσπασε ο πόλεμος του 1940 βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή δίπλα στους άντρες, τους αδελφούς, τα παιδιά τους. Δίπλα στους Έλληνες στρατιώτες.

“Η μάνα μου πήγαινε μέχρι το Γράμμο με το ζώο και κουβαλούσε συνέχεια και έπαθε κρυοπαγήματα. Κι εγώ κουβαλούσα φορτωμένη και βοηθούσαμε πάρα πολύ το στρατό και πλέκαμε μέρα-νύχτα.”

Η Χρυσάνθη Γαϊτάνη, η Ευθυμία Γκούγκουλου, η Χρυσούλα Αργυροπούλου, η Ευσταθία Σιαλαμάνη, η Ελένη Χαρισίου, η Μαρία Νόττα, η Φρόσω Βεζύρη και η Αρετή Βούγια, ενενήντα οκτώ ετών σήμερα οι περισσότερες, θυμούνται και δακρύζουν για εκείνες τις στιγμές που δεν φοβήθηκαν το θάνατο, απήφησαν τους κινδύνους και στην πρώτη γραμμή προσέφεραν σημαντική βοήθεια στην υπόθεση της λευτεριάς.

“Κρύο, χιόνι, να πάρεις το φτυάρι και να πας ν’ ανοίξεις ντορό¹ να περάσεις. Ντορό ξέρεις τι είναι, το χιόνι. Παίρνεις από δω και το βάνεις στην άκρη κι ανοίγεις ένα δρόμο από ‘δω μέχρι πέρα ‘κει ανοίξαμε δρόμο οι τρεις μας, εγώ, δυο ξαδέρφες μου κι εγώ.”

“Δε φοβόμασταν τίποτα, δε φοβηθήκαμε, είχαμε την έννοια να φύγουμε να πάμε να πολεμήσουμε, να πολεμήσουμε κι εμείς οι γυναίκες, κι εμείς πήγαμε πολεμοφόδια, κι εμείς δώσαμε τις ψυχές μας, δώσαμε τα νιάτα μας.”

Εβδομήντα επτά χρόνια μετά ,στο Πεντάλοφο Κοζάνης τίμησαν την Ελληνίδα που απηφώντας τους κινδύνους, το κρύο, το χιόνι, την παγωνιά ανηφόριζε στην Πίνδο κουβαλώντας στην πλάτη της πολεμοφόδια, τρόφιμα, ζεστά ρούχα αλλά και τους τραυματίες στρατιώτες στην επιστροφή της, μεταξύ αυτών και το Συνταγματάρχη Κωνσταντίνο Δαβάκη.

“Τι ήταν, εγώ ήμουν δεκαοχτώ χρονών τότε, κοπέλα ήμουνα. Ξυπόλητες πηγαίναμε πάνω, κουβαλούσαμε τους τραυματίες, τους φέρναμε μέχρι τα ζώα, μετά ύστερα έρχονταν τα james, τα αυτοκίνητα και τους παίρνανε.”

“Βλέπαμε τους στρατιώτες που ήτανε τραυματίες κι έτρεμε η καρδιά μας.”

“Φοβόσασταν... Να μη σαν πιάσουν ή για τη ζωή τους;”

“Φοβόμασταν να μη σκοτωθούν κι οι δικοί μας ... έτρεμναμε, έτρεμναμε.”

Πάνω από πεντακόσιες γυναίκες από το Πεντάλοφο Κοζάνης βοήθησαν, η προσφορά αυθόρμητη, ο αγώνας γενναίος, οι γυναίκες της Πίνδου ηρωίδες. Πρωταγωνίστριες της εποποιίας του 1940 γίνονται

1 <https://el.wiktionary.org/wiki/%CE%BD%CF%84%CE%BF%CF%81%CF%8C%CF%82>

θρύλος και βασικός παράγοντας της νίκης. Συγκινητικές στιγμές εκτυλίχτηκαν κατά τη διάρκεια της επιμνημόσυνης δέησης.

“Θεωρούμε αυτές... αυτές οι κυρίες, οι οποίες ήταν κοριτσάκια εκείνο τον καιρό, προσέφεραν τα πάντα για να είναι η πατρίδα μας ελεύθερη.”

Θα τις θυμόμαστε πάντα με σεβασμό και θαυμασμό για όσα προσέφεραν με την ψυχή τους στον αγώνα για να ζήσουμε ελεύθεροι.